

Ne abys krášlil chrám, a přitom nedbal chudého a trpícího

sv. Jan Zlatoústý

Chceš prokazovat úctu Kristovu tělu? Nepřehlížej tedy, že je nahé: abys mu tady v chrámě neprokazoval úctu hedvábnými rouchy, a venku nepřehlížel, že jej deptá zima a nahota. Kdo řekl: To je mé tělo a tím slovem stvrdil skutečnost, je týž, který řekl: Viděli jste mě hladovět, a nedali jste mi jíst, a také: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali. Toto jistě nevyžaduje žádná roucha, nýbrž čistou duši; tamto však vyžaduje mnohou péči.

Učme se tedy být moudří a uctívejme Krista tak, jak to chce on sám. Tomu, kdo je uctíván, je přece nejmilejší taková pocta, jakou si sám přeje, nikoli taková, jakou si vymyslíme my. Tak například Petr se domníval, že bude pro Krista poctou, nedá-li si od něho umýt nohy; co chtěl, nebyla ovšem pocta, nýbrž něco opačného. Také ty prokazuj Bohu takovou poctu, jakou on sám v přikázáních stanovil, a majetku užívej ve prospěch chudých. Vždyť Bohu přece není třeba zlatých rouch, nýbrž zlatých duší.

To neříkám proto, že bych chtěl zabraňovat darování takových věcí chrámu, požaduji však, aby je provázely, ba předcházely skutky milosrdenství. Bůh zajisté přijímá i ty dary, milosrdenství však mnohem raději. Tam totiž má užitek jenom ten, kdo dary přináší, tady však i ten, kdo je přijímá. Tam může být takový čin i příležitostí se ukázat, zde však jde o milosrdenství a o lásku k bližnímu.

Co prospěje, je-li Kristův stůl plný zlatých kalichů, zatímco sám Kristus hyne hladem? Nejprve hladového nasýt' a teprve pak můžeš z přebytku vyzdobit i jeho stůl. Dal bys udělat zlatý kalich, ale pohár studené vody bys nepodal? Co prospěje opatřovat zlatem zdobené pokrývky na Kristův oltář, jemu však neposkytnout ani to nejnutnější oblečení? K čemu by to bylo? Řekni ostatně: Kdybys viděl, že se někomu nedostává základního jídla, a ty by ses nesnažil zahnat jeho hlad, a jen bys obložil jeho stůl stříbrem, myslíš, že by ti byl vděčný? Nebo by ho to spíše rozhořčilo? Anebo kdybys viděl někoho oblečeného do roztrhaných hadrů a zkřehlého zimou, a místo abys mu dal oděv, bys mu stavěl zlaté sloupy a tvrdil, že to děláš na jeho počest, nemyslíš, že by se domníval, že si z něho tropíš posměch a že ho strašně urážíš?

Stejně tak uvažuj i o Kristu, když jde kolem tebe jako žebrák a cizinec, který nemá střechu nad hlavou, ale ty ho nepřijmeš jako svého hosta a místo toho dáváš vyzdobit podlahu, stěny a sloupové hlavice a zavěšuješ světla na stříbrné řetězy. A on je zatím spoutaný v žaláři, a ty se na něho nechceš ani jít podívat. Neříkám to proto, že bych zabraňoval prokazovat i takovéto pocty; jen doporučuji věnovat se navíc i něčemu dalšímu, nebo spíš především tomu. Nestalo se, aby někdo byl někdy obviněn z toho, že neprokazoval pocty, ale tomu, kdo nedbá skutků lásky, hrozí zatracení, neuhasitelný oheň a trest ve společnosti zlých duchů. Takže ne abys krášlil chrám a přitom nedbal trpícího bratra; neboť on je drahocennější příbytek Boží než chrám.

Z homilií svatého Jana Zlatoústého, biskupa, na Matoušovo evangelium

(Hom. 50, 3-4: PG 58, 508-509)